

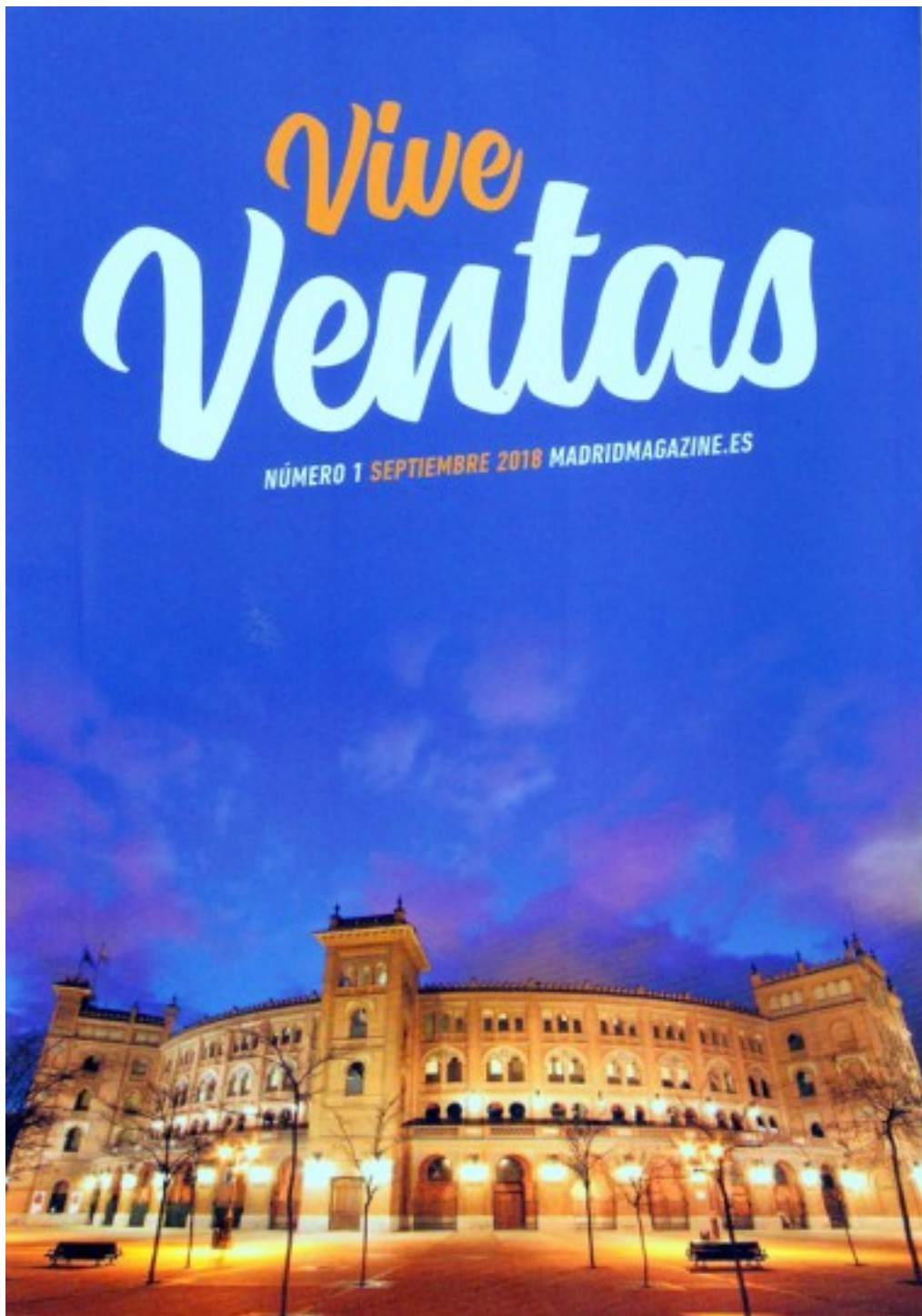
El cul | | Actualitzat el 11/10/2018 a les 12:15

BUGADA AL POU. Octubre de 2018

PER QUINTÍ TORRA CORDONS

Revista madrilenya amb orígens manresans

La nòmina de manresans al món va creixent. Sabíem que feia uns mesos el Ricard Oliva Muixí s'havia traslladat a Madrid per intentar obrir camí a la capital a una nova revista del manresà Grup Wath's. Es tracta d'una publicació comercial gratuïta que per fi ha vist sortir el primer número. La nova revista es diu "Vive Ventas" i es circumscriu al barri madrileny del qual pren el nom. Esperem que tingui èxit. Desitgem sort al Ricard Oliva i llarga vida a la revista!

Anunci misteriós

Una lectora del **Pou** m'envia l'anunci que publicava "Regió7" a primers de setembre, en què es demanava noia de 18 a 23 anys per a model de dibuix... «lineal». L'amable lectora es pregunta -i jo també, és clar- per què caram deuen necessitar una noia de model per fer precisament dibuix lineal. Algú té la resposta a l'enigma?

Consells per al Molt Honorable

Durant la gala de "Catalunya Aixeca el teló", celebrada el 18 de setembre al teatre Coliseum de Barcelona, i que va ser retransmesa per TV3, el teatre Kursaal va rebre el Premi Catalunya de Teatre a la millor programació durant la temporada 2017/2018. A l'acte, hi va assistir el president de la Generalitat, Quim Torra, que, com veiem a la imatge, a la sortida no va tenir cap inconvenient a fer-se una fotografia amb els representants de Manresana d'Equipaments Escènics i el Galliner que van ser a la gala. El president es va interessar per la gesta que va suposar la recuperació de l'equipament escènic, que queda reflectida en el documental "Kursaal. La força de la gent". I de manera distesa els va comentar que estaria bé que la gent del Galliner li expliquessin bé això de «la força de la gent» per si era possible aplicar-ho a Catalunya, tal com està el pati, i no precisament el de butaques.

Fefaent mostra d'audiència

Per cert, que "Kursaal. La força de la gent" va ser programat a TV3 un cop acabada la gala, dins de l'espai "Sense ficció". Segons les dades oficials, el documental va tenir un 5,7 de "share" i una mitjana de 108.000 espectadors. Una ràtio modesta en una franja de força competència amb les cadenes privades. Però en la presentació que habitualment fa algun dels membres del Galliner abans de començar les actuacions al Kursaal, el 26 de setembre, m'expliquen que el company Joan Morros va demanar als assistents a l'espectacle "El secret de la Llol" que aixequessin la mà les persones que havien vist el documental a la tele. Doncs, entre el públic d'aquell dia, el share era superior al 80% dels espectadors, molt per damunt del que proporciona l'empresa Kantar Media a les televisions. Queda dit.

Escac al rei

Més cultura! En aquest cas, una mica desendregada. L'amic historiador Jordi Bonvehí Castanyer, membre, entre altres col·lectius, del Centre d'Estudis del Bages, va captar i penjar en el seu compte de la xarxa Instagram la imatge que reproduïm en una visita al Museu Comarcal. Un indret que, entre una cosa i l'altra, continua potes enlaire per les obres. S'hi veu una estàtua del rei Pere III en un racó, al costat del motocarro de la pel·lícula "Plácido" de Berlanga rodada a Manresa i, per acabar-ho d'adobar, un simpàtic gosset. Els comentaris de l'autor de la instantània parlen per si sols.

jordibc84

Museu Comarcal de Manresa

47 likes

jordibc84 "A un macarra no se la dan con un motocarro" 🤨🐕 [El museu tancat però amb el gran rei Pere III vigilant el motocarro de pega de la peli Plàcido del Berlanga]

La brossa, a la teulada

I acabo també amb el món de la cultura, però des d'un vessant més dramàtic per fer-me ressò del que m'explica una veïna del carrer de Jaume I. Es veu que a l'edifici on, als baixos, hi ha un supermercat Llobet, hi ha alguns pisos on viuen okupes que, de tant en tant, llancen les bosses d'escombraries a la teulada de l'edifici de l'antic Conservatori de Música que dona, justament, a l'altra banda del carrer. Una marranada sense cap reivindicació ni explicació que no sigui l'incivisme i la poca capacitat de convivència. El cas és que la majoria d'aquestes bosses a la intempèrie es

van descomponent amb el pas del temps, però n'hi ha alguna que, com veieu a la fotografia que ella mateixa ens remet, està a punt de caure teulada avall.

